Sfântul cuvios Toma din Maleon

(s.v. 7 iulie / s.n. 20 iulie)

Materiale despre Sfântul cuvios Toma din Maleon:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Toma-din-Maleon-(7-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Toma+din+Maleon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Toma+din+Maleon+

***

Cuviosul Toma, la începutul vieţii sale în lume, a fost ostaş, cu slavă mare, pentru bogăţia şi vitejia sa. Şi era putemic cu trupul şi viteaz în războaie, biruind de multe ori cetele duşmanilor. Şi, iubind pe Hristos, a lăsat lumea şi a luat jugul lui Hristos şi s-a îmbrăcat în chipul monahilor, asemănându-se Domnului, prin sărăcia şi prin smerenia sa. Luând asupra lui viaţa tuturor monahiceştilor nevoinţe, el a ajuns la măsuri mari, că şi Sfântul Ilie prorocul a venit la el şi 1-a călăuzit la un munte numit Maleon, care este în apropierea Athosului. Acolo el a trăit cu desăvârşire singur cu Dumnezeu, cufundat în rugăciune ziua şi noaptea. Dar deşi s-a ascuns atât de adânc de lume, lumea totuşi 1-a aflat, căci sfinţenia vieţii lui nu s-a putut ascunde. Poporul a început să-şi aducă la el pe bolnavii lor, iar Sfântul Toma îi vindeca de neputinţele trupului şi de toată boala cea trupească şi sufletească. Chiar şi după sfânta lui adormire, care a fost în veacul al zecelea, sfintele lui moaşte au continuat să le fie de minunat ajutor tuturor celor care veneau să se închine şi să se atingă de ele cu credinţă.

Index

În această lună, ziua a şaptea - Prea cuviosul părintele nostru Toma cel din Maleo şi Sfânta mucenită Chiriachi (Minei)....4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Toma din Maleon 24
Imnografie....31
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Toma Maleon 32
Sinaxar 7 iulie 34
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare mucenită Chiriachi; Sfântul cuvios Toma din Maleon 38
Proloage 7 iulie....41
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 7 iulie....45
Pomenirea Sfintei mari muceniţe Dominica [Chiriachi]....45
Pomenirea Sfântului cuvios Toma din Maleon....46
Pomenirea Sfinţilor cuvioşi mucenici Epictet şi Astius....47
Cântare de laudă la Sfânta mucenită Dominica....48
Cugetare....49
Luare aminte....50
Predică despre laptele cel duhovnicesc şi nepreфăcut al Cuvântului....50
Predică la 7 iulie - Sfânta mucenită Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon şi Acachie, Sfântul mucenic Evanghel 52
Saint Thomas of Mt. Maleon - info....60
Icoane....66

În această lună, ziua a şaptea - Prea cuviosul părintele nostru Toma cel din Maleo şi Sfânta muceniță Chiriachi (Minei)

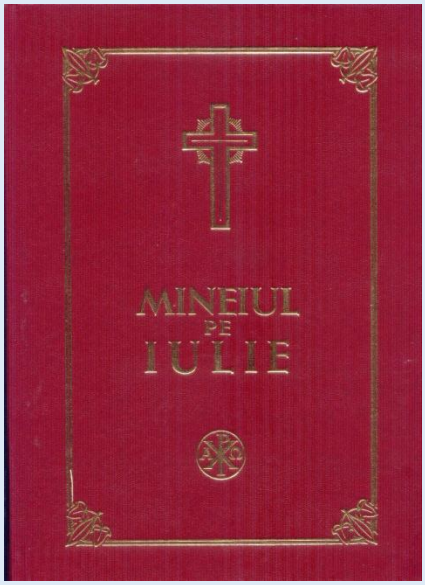

Vezi: Tipicul nicidecum nu pomeneşte pe Sfânta muceniță Chiriachi; ci împreună cu Sfântul Toma, Sfântul Acachie este cu slujbă. Iar noi urmând Mineielor greceşti am pus pe Sfânta muceniţă.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale Sfântului Toma 3 şi ale Sfintei mucenițe 3.

Stihirile Sfântului Toma glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Luminător de Dumnezeu luminat te-am cunoscut părinte, cel ce luminezi lumea cu razele cele înţelegătoare, şi risipeşti întunericul tulburării celei viclene a dracilor. Pentru aceea cu credinţă prăznuim pomenirea ta cea purtătoare de lumină, fericite.

Făcându-te odinioară vestit întru viaţă, cu avere şi cu puternicie, cu cuviinţă te-ai îmbrăcat în chipul călugărilor, părinte Toma, râvnind sărăciei Celui ce pentru noi s-a întrupat. Pentru aceea te-a îmbogăţit cu multe daruri.

Cu stâlp de foc văzut te-a povăţuit pe tine Dumnezeu către mântuire, către limanul cel liniştit, către adăpostirea nepătimirii, şi cu rugăciunea ta părinte ai izvorât apă, şi celor ce nu vedeau le-ai dăruit vedere, şi ologilor bună alergare.

Alte **Stihiri** ale muceniţei glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Muceniţă a lui Hristos purtătoare de chinuri, stătut-ai înaintea divanurilor cu bărbăţie, propovăduind pe Hristos, care a primit răstignire de bunăvoie, şi suferind legături şi toate chinurile, cu bucurie ai alergat către cele cereşti, numărându-te în cetele mucenicilor celor dintâi, şi câştigând slavă veşnică.

Arătatu-te-ai aleasă mireasă Cuvântului, celui ce s-a arătat pe pământ; cu adevărat strălucind cu frumuseţea faptelor celor dumnezeieşti, şi cu podoabele cele luminate ale dumnezeieştii nevoinţe, pentru aceea ai locuit în cămara cea cerească, unde dănţuind pururea, ca o fecioară şi muceniţă adu-ţi aminte, de cei ce îşi aduc aminte de tine, Chiriachi.

Din rădăcină de bună laudă. Chiriachi te-ai arătat ramură prea frumoasă, aducând roadă de mântuire, isprăvile nevoinţei, şi veştejind cu darul odraslele necredinţei. Pentru aceea cinstim cu dragoste sfinţită pomenirea ta, şi îmbrăţişăm acum sicriul moaştelor tale, luând de la el darul tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

De-a dreapta Mântuitorului a stătut fecioara, şi purtătoarea de chinuri şi muceniţa, înconjurată fiind cu bunătăţile nebiruit, şi împodobită cu untuldelemn al curăţiei, şi cu sângele nevoinţei, şi strigând către Dânsul cu bucurie, făclii ţinând: La mireasma mirului Tău am alergat Hristoase Dumnezeule, că m-am rănit cu dragostea Ta eu; să nu mă osebeşti pe mine Mire ceresc. Pentru rugăciunile ei atotputernice Mântuitorule, trimite nouă milele Tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Surpă prea lăudată puterea vrăjmaşilor celor ucigaşi, şi prefă întristarea poporului tău spre veselie, Fecioară, şi ne dă milă, ca mântuindu-ne să te lăudăm.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană viaţa noastră spânzurată pe lemn, ca o Maică tânguindu-se, striga: Fiul meu şi Dumnezeul meu! Mântuieşte pe cei ce cu dragoste Te laudă pe Tine.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a muceniţei, glasul al 2-lea*

În cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al lui, acolo s-a sălăşluit sfânta, păzindu-şi candela nestinsă, să auzim dar lauda fecioarei: O, feciorie, casa lui Dumnezeu! O, feciorie, slava mucenicilor! O, feciorie, vorbitoare dimpreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea mea spre tine o pui Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Multe dureri ai răbdat la răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău, prea curată, suspinând, lăcrimând, şi văitându-te: Vai mie Fiul meu prea dulce! Cum pătimeşti fără dreptate? Vrând să mântuieşti pe toţi pământenii cei din Adam. Pentru aceea Preasfântă Fecioară pe tine te rugăm cu credinţă, fă-ni-L nouă pe El milostiv.

Tropar, glas 8: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Toma, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al muceniţei, glas 4*

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Chiriachi, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele - Unul din Octoih cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Primind în sufletul tău lumina dumnezeiescului dar mărite, ai părăsit negura patimilor ca pe alt Egipt, şi ai avut viaţă cerească.

Făcându-te vestit în viaţă părinte, ai ridicat multe semne de biruinţă împotriva vrăjmaşilor, şi sihăstrind cu cuviinţă, tare ai rănit mulţimea dracilor.

Sihăstreşte împleticindu-te cu vrăjmaşul cuvioase, l-ai smerit pe el cu ajutorul Dumnezeiescului Duh, şi ai luat din Cer cunună de biruinţă.

A Născătoarei

Numai tu Fecioară ai născut pe Dumnezeu, cel ce întru toate este neîncăput, făcându-se întru tine încăput, pentru bunătate; pe care roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Cu bucurie să dănţuim întru pomenirea muceniţei celei purtătoare de chinuri, şi să strigăm: Hristoase Mântuitorule îndurate, mântuieşte lumea Ta prin rugăciunile ei.

Luminându-se mărita Chiriachi cu lumina Ta, Iubitorule de oameni, a scăpat de întunericul înşelăciunii, celei cu mulţi dumnezei, şi tuturor a strălucit lumina tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca să fii bine plăcută lui Hristos Mirelui celui nemuritor, întru nimic ai socotit moartea şi focul şi chinurile. Pentru aceea te-ai învrednicit slavei celei nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Oprit-ai pornirea cea silnică a morţii Preacurată, născând pe Hristos pricinuitorul nemuririi, pe care văzându-L iadul că a murit de a Sa bunăvoie, s-a cutremurat.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe Tine.

Plecându-se Dumnezeu rugăciunilor tale, te-a slobozit de legături prin mâna proorocului, şi te-a îndreptat să mergi către podvigurile cele ostenitoare ale sihăstriei.

Cela ce bine a voit odinioară, să treacă Israil pustiul prin stâlp, te-a povăţuit pe tine cu stâlp de foc, cunoscând mai-nainte bun neamul sufletului tău.

A Născătoarei

Cu adevărat cădelniţă de aur, şi năstrapă a manei, şi munte dumnezeiesc şi palat veselitor al lui Dumnezeu te numim pe tine Fecioară.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Arătându-te tu muceniţă cu frumuseţe curată, nestricată şi frumoasă, te-a luat pe tine mireasă, Cuvântul lui Dumnezeu, îndrăgindu-te pe tine pentru bunătatea Lui cea desăvârşită.

Veştejind frumuseţile cele de afară, ţi-ai arătat frumuseţea cea dinlăuntru, Celui ce ştie cele ascunse, pentru aceea S-a logodit cu tine, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o ramură sfinţită, frumos ai înflorit din rădăcină sfântă fecioară muceniţă, şi ai odrăslit roduri frumoase, care pricinuiau ţie desfătarea cea nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară ceea ce ai născut pe înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, mântuieşte-mă de răutatea înşelătorului cu mijlocirea ta, ceea ce singură eşti cu totul fără prihană.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe Tine.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mare biruinţă bărbăteşte ai arătat, aprinzându-te de dragostea cea dumnezeiască, pe împăratul cel stricăcios, şi toate cele frumoase ai biruit, săvârşind sălăşluirea la

muntele Maleo dintru care te-ai suit la cele cereşti către Împăratul împăraţilor, Toma; roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Bine plăcând Domnului cuvioase, prin fapte dumnezeieşti şi prin vieţuire curată, te-ai învrednicit moştenirii celor fără de trupuri, Toma prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sedealna Sfintei, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu lucirea curăţiei ai înflorit ca crinul cel din văi, cu miros bun lui Hristos prea lăudată muceniţă Chiriachi, şi cu luminile dumnezeieştii cunoştinţe te-ai luminat, gonind stricăciunea rătăcirii cea nesuferită. Drept aceea şi prăznuim pomenirea ta muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzând mai-nainte cea stearpă venirea ta, şi răsunând în urechi glasul închinăciunilor tale, nu se dumirea ce lucru va să fie, cunoscând dinlăuntru că pruncul sălta în pântecele ei, cu închinăciunile tale; pentru că a cunoscut întruparea lui Dumnezeu celui din pântecele tău.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce prea curată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o Maică, grăia: Ce minune nouă şi străină este aceasta Fiule ? Cum te uneşti cu moartea viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi ca un Milostiv.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine unule Iubitorule de oameni.

Cu dumnezeiescul foc al înfrânării ai ars spinii păcatului, şi ai strălucit lumina minunilor părinte.

Curăţind ochii sufletului tău de noroiul patimilor, ai deschis luminile ochilor, celor ce nu vedeau, fericite părinte.

Înstrăinatu-te-ai pe sineţi de tulburările cele lumeşti, purtătorule de Dumnezeu, şi ai dobândit liniştea cea mai presus de lume.

A Născătoarei

Stăpână ceea ce eşti neispitită de nuntă, care ai zămislit pe Dumnezeu netâlcuit, mântuieşte-ne pe toţi de supărări şi de scârbe.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine unule Iubitorule de oameni.

Stătut-ai la divan, Chiriachi judecându-te cu nedreptate, şi uitându-te la Judecătorul Cel drept.

Mădularele trupului le-ai dat spre chinuri, şi prin curgerile sângelui ai înecat pe vrăjmaşii cei fără de trup fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dându-te muncilor Chiriachi, ai rămas neplecată, şi sprânceana cea înălţată o ai surpat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mântuieşte de toată înrăutăţirea vrăjmaşului, pe cei ce te ştiu pe tine cu adevărat Maică lui Dumnezeu, prea curată.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Avut-ai cu bună credinţă pe Ilie Tezviteanul, care te povăţuia pe tine către pustiuri, arătându-ţi-se noaptea părinte, şi învăţându-te cele dumnezeieşti cuvioase.

Ca pe alt Carmel ai locuit în muntele Maleo înţelepte, îndestulându-te de vedenii dumnezeieşti, şi minunat luând darul minunilor, fericite Toma.

A Născătoarei

Ceea ce negrăit ai născut pe Cel pironit cu trupul pe Cruce, vindecă inima mea, care este rănită de năpădirile vrăjmaşului, Preacurată, ca una ce eşti milostivă.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Arătând sufletul tău curat adevărat lăcaş lui Dumnezeu, ai surpat capiştile idolilor până la pământ, chemând pe Hristos, cel ce te-a întărit pe tine Chiriachi.

Înălţatu-ţi-ai mâinile şi mintea către Hristos, mărită Chiriachi, şi cu cutremur groaznic ai spăimântat pe cei fără de Dumnezeu, ce se uitau la cele pământeşti, şi nu puteau să vadă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeul tuturor pe tine te face îndrăzneaţă cu glas viu de sus, ca să rabzi chinurile celor fărădelege cu cuget viteaz, pentru ca să te încununezi cu cununa biruinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dezlegat-ai Preacurată blestemul strămoşilor, ca una ce fără de voirea trupului, ai născut pe Cela ce arătat a înfiinţat toate cu dumnezeiasca Lui voire, prea cinstită.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

În pustiu fără de apă ai locuit, şi ploaia rugăciunilor tale cuvioase, a plecat pe Stăpânul să izvorască într-însul apă din destul.

Ca dreptul Avraam cel de demult, te-ai depărtat pe sineţi de patria ta, de pământul întru care te-ai născut, şi te-ai apropiat de Dumnezeu, şi în pământul celor blânzi te-ai sălăşluit.

Pustnic adevărat te-ai făcut, şi după îngropare izvorăşti cu puterea Duhului daruri de vindecări, celor ce le trebuiesc părinte Toma.

A Născătoarei

Cela ce lucrezi toate cu voirea, voind te-ai sălăşluit în pântece neispitit de nuntă, învrednicindu-ne nestricăciunii ca un Milostiv, pe cei ce boleam de stricăciune.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Întrecut-ai hotarele firii cu chinuirea ta cea mai presus de fire, prea lăudată, şi cu ostenelile tale cele mari ai rănit pe cel ce a rănit pe Eva.

Cu picăturile sângiurilor tale, prea cinstită, ai uscat mulţimea dumnezeilor, şi ai izvorât noian de vindecări, celor ce cu credinţă se apropie de tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De tine, mieluşeaua cea nestricată, mărită Chiriachi fiarele s-au cucerit înaintea divanului, şi ţi-au dat ţie cinste, care ai cinstit pe Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe Domnul Împăratul, ca o împărătească învredniceşte Împărăţiei cerurilor, pe cei ce năzuiesc la tine, de Dumnezeu dăruită.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Muceniţa lui Hristos ne-a chemat pe noi dimpreună acum să cântăm cu laude dumnezeieştile ei nevoinţe şi luptele, că ea ca o vitează cu cugetul după numele ce poartă, este doamnă gândului şi patimilor celor necuvioase.

Icos: Biruind, şi peste tot pământul revărsându-se înşelăciunea idolilor, şi fiind împărat rău credincios şi fără omenie mai mult decât toţi oamenii, se cinstea şi se închina la eresul cel spurcat şi cu nume rău, al celor fără de Dumnezeu, că mulţimea asculta glasul celui fără de Dumnezeu, încât pe cei ce nu ascultau de a lui păgânătate, îi îngrozea cu moarte tare şi groaznică; dar muceniţa lui Hristos scuipând poruncile şi îngrozirile cele fără de Dumnezeu ale tiranilor, şi propovăduind pe Hristos Dumnezeu în mijlocul priveliştei, a călcat la pământ pe vrăjmaşi. Pentru aceea s-a arătat cu adevărat doamnă gândului, şi patimilor celor necuvioase.

Sinaxar

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Toma cel din Maleo

Stih: Lăsând Toma viaţa cea mărginită,
A aflat cu adevărat viaţă nemăsurată.
În a şaptea zi,
Moartea cea neagră pe înţeleptul Toma răpi.

Acesta strălucind mai-nainte cu viaţa înălţată şi vădită şi voievozească, şi făcând multe şi mari biruinţe, şi vitejii împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos şi so-

cotind toate ale lumii ca o nimica, a intrat sub jugul Domnului cel prea uşor. Şi atâta a întrecut pe ceilalţi întru răbdarea ostenelilor, ce suferea pentru fapta bună, şi cu numele şi viaţa cea cinstită cât se arătă ca un stâlp de foc.

La cei ce erau aproape de dânsul când se ruga, şi suindu-se la muntele ce se numea Maleo, acolo a strălucit ca un luceafăr, şi îndeletnicindu-se întru rugăciuni şi privegheri, a luat darul tămăduirilor. Pentru aceasta gonind dracii din oameni, şi dând vedere orbilor, şi şchiopi îndreptând, şi făcând cu rugăciunea sa de a izvorât apă, şi alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

Tot în această zi pomenirea Sfintei mucenițe Chiriachi.

Stih: Chiriachi moarte prin tăiere ajungând,
Cu voinţa însă, prin al sabiei sfârşit luând.

În zilele împăratului Diocleţian la anul două sute optzeci şi doi, era un creştin anume Dorotei împreună cu soţia sa care se chema Evsevia, care fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod şi fiu, făgăduindu-se ca să-l dăruiască iarăşi lui, pe copilul cel ce se va naşte lor.

Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, şi a născut un prunc de parte femeiască în ziua Duminicii, pentru care lucru şi pe pruncă o a numit Chiriachi, ce va să zică Duminică pe care botezându-o o hrănea cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după apostolul, şi o a păzit fecioară, fiindcă făgăduise a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocleţian a ridicat goană asupra creştinilor, atunci s-au pârât născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creştini. Care cercetând, pe părinţii sfintei adică i-a bătut, şi i-a trimis la ducele Iust, ce se află la părţile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi, o a trimis la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Deci Maximian cercetând pe muceniţă, şi aflându-o tare în credinţa lui Hristos. O a aruncat la pământ şi o a bătut mult. Şi de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor celor ce munceau pe muceniţă.

Atunci a zis sfânta către Maximian: Nu te înşela Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci darul lui Dumnezeu este ajutându-mi mie.

De aceasta şi Maximian încetând, a trimis pe sfânta la stăpânitorul Bitiniei, cel cu numele Ilarion. Iar Ilarion cercetând pe muceniţă, o a dus în capiştea idolilor. Deci

acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare de care s-a zdrobit idolii şi s-au făcut ca nişte praf; după aceasta a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat în văzduh praful idolilor, şi căzând şi un fulger a ars faţa stăpânitorului Ilarion, care căzând el din scaun a murit.

Deci venind alt stăpânitor în locul lui, şi înştiinţându-se de acestea, a judecat ca să se ardă sfânta cu foc; şi dar aprinzând slujitorii un foc mare, a aruncat pe muceniţă într-însul; iar sfânta ridicându-şi mâinile la Cer s-a rugat lui Dumnezeu; şi cu toate că era vremea secetei şi văzduhul curat, însă s-a pogorât un nor de ploaie din Cer, udând şi stingând tot focul, fără a se vătăma muceniţa cât de puţin de foc.

După aceasta a dat drumul tiranul la feluri de fiare asupra sfintei, însă nici aşa n-a isprăvit nimic, fiindcă şi fiarele se tăvăleau ca mieii la picioarele sfintei, fără a o vătăma cât de puţin. Deci văzând mulţi elini această minune prea slăvită, au crezut în Hristos.

După aceea au închis pe sfântă în temniţă; şi a doua zi a şezut stăpânitorul la judecată, şi a dat asupra sfintei răspunsul cel mai de pe urmă al morţii; deci luându-o muncitorii, o au scos afară din cetate ca să-i taie capul, iar sfânta a cerut vreme ca să se roage, şi după ce s-a rugat mult, a învăţat pe creştinii cei ce îi urmase; apoi culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, şi mergând ostaşii aproape de dânsa, vrând ca să-i taie capul, şi văzându-o moartă s-au spăimântat.

Deci s-a făcut un glas dumnezeiesc către dânşii: Mergeţi fraţilor şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu, iar ostaşii întorcându-se, au slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul Acachie cel de la scară.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Peregrin, şi cei dimpreună cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Satormin şi Ghermano.

Stih: Peregrin împreună cu şase în adânc aruncat fiind.
De acolo sfârşitul nevoinţei vânând.

Aceştia au fost din Italia, iar pentru goana ce se făcea de Traian, au venit la Dirahia, unde văzând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce, şi fericindu-l, au fost prinşi de ostaşi; şi mărturisindu-se că sunt creştini, din porunca antipatului Agricolae, au fost aruncaţi în marea Adriatică, şi aşa luară cununa muceniciei; ale cărora moaşte scoţându-le marea afară, le-a ascuns în nisip. Deci după ce au trecut

şaptezeci de ani, s-a arătat episcopului Alexandriei, care luându-le pe ele, le-a îngropat cu cinste, făcând deasupra lor o casă de rugăciune.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Eustatie, care de foc s-a săvârşit.

Stih: Către a inimii lui Eustatie bună aşezare.
Şi focul înflăcărat liniştită apă se pare.

Tot în această zi, Sfântul Policarp cel nou, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Aşa călăule de voinţele tale te vei folosi
Dacă pe mine Policarp cu grăbire a mă junghia vei voi.

Tot în această zi, Sfântul Evanghel, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Evanghel prea dumnezeiescul de sabie săvârşit
Binevestitor de dumnezeiasca cunună l-a avut.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu puterea lui Hristos dând orbilor vedere, şi ologilor bună umblare, celor surzi mântuire şi bolnavilor vindecare, părinte Toma, strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu linişte ţi-ai săvârşit viaţa părinte prea fericite, luminându-te cu neaverea, şi împodobindu-te cu înfrânarea, cântând cu umilinţa inimii, strigai către Stăpânul: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Fecioară cinstită neispitită de nuntă, prea curată binecuvântată, ceea ce eşti îndreptarea celor căzuţi, mântuirea celor păcătoşi, mântuieşte-mă pe mine cel nesăţios, care strig Fiului tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Mintea ta cu lumina iubirii de Dumnezeu luminându-ţi, în mijlocul cuptorului celui arzător stând tu, nevătămată te-ai arătat fecioară, cântând Făcătorului tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe cei trei tineri nicidecum nu i-a ars cuptorul odinioară, aşa nici pe muceniţă; căci rugându-se sta în mijlocul cuptorului nemişcată, primind roua dumnezeiască, şi cu laude strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia îndrăznirii tale ai omorât pe vrăjmaşul adevărului, fecioară muceniţă Chiriachi, dorind să moşteneşti dorirea cea veşnică, şi strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Singur Dumnezeu a aflat numai singur pântecele tău curat, şi se întrupează, şi s-a cunoscut om, ca să mântuiască pe om; drept aceea ca pe una ce te ştim pricina bunătăţilor, cântăm: Bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu frâul postirii supunând patimile sufletului, cele cu anevoie neoprite, te-ai asemănat cu îngerii cei fără materie, strigând: Lăudaţi lucrurile pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cercând a urma după viaţa cea sfinţită a tezviteanului Ilie, te-ai suit în munte să vorbeşti cu Dumnezeu, curăţindu-ţi mintea prin înfrânare, şi cântând: Bine cuvântaţi pe Hristos în veci.

A Născătoarei

Ceea ce eşti izvor viu, ca ceea ce ai născut apa vieţii, adapă sufletul meu cel topit de văpaia păcatelor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a...

Mireasă lui Hristos te-ai cunoscut Chiriachi, împestrită cu podoabele fecioriei pentru aceea însuşi El te-a învrednicit cămărilor celor cereşti după vrednicie pe tine, care lauzi pe El întru toţi vecii.

Aruncată ai fost ca Daniil în mijlocul fiarelor, prea slăvind pe Hristos, şi sălbăticirea lor o ai prefăcut arătat prin Dumnezeiescul Duh fecioară. Pentru aceea te cinstim întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De tine care te aduceai ca o mielușea către junghiere pentru dragostea Mielușelului lui Dumnezeu şi Cuvântul, milostivindu-se ca un Îndurat, ţi-a trimis îngeri luminoşi, de te-au dezlegat pe tine de trup mai-nainte de a te tăia sabia, muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu cel mai presus de fiinţă s-a înfiinţat dintru tine Fecioară asemenea cu noi, şi s-a arătat ca un prunc, Cel ce mai-nainte de veci este dimpreună cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh. Drept aceea te slăvim pe tine o Maica, Lui.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sărăcindu-te părinte cu duhul, ai luat Împărăţia Cerurilor, umplându-te de slavă nespusă, dimpreună cu toţi aleşii, şi luând răsplătirile după vrednicia ostenelilor tale Toma. Pentru aceea cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Sicriul moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri, celor ce cu credinţă se apropie, care îneacă patimile sufleteşti şi ridică durerile trupurilor, fericite Toma, rugătorule pentru cei ce cu credinţă te fericesc pe tine pururea.

Unindu-te cu cetele cele prea luminoase ale cuvioşilor şi luminându-te cu lumina cea neînserată după înţelegere părinte Toma, luminează pe cei ce săvârşesc cu credinţă dumnezeiască pomenirea ta, şi-i învredniceşte să dobândească mântuire prin rugăciunile tale.

A Născătoarei

Strălucind tuturor cu raza minunilor tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, goneşti negura patimilor şi a scârbelor, prea curată, şi întinzi după înţeles lumina veseliei cea înţelegătoare, la cei ce te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Cu cuget vitejesc prin nădejdea cea foarte tare către Dumnezeu, ai scăpat de năpădirile fiarelor şi ale focului, şi de durerea chinurilor trupului, muceniţă fecioară. Pentru aceea cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Grijindu-ţi podoaba cea frumoasă a sufletului tău, pentru Mirele cel prea frumos, ţi-ai păzit fecioria nestricată muceniţă, şi ai adus ca o zestre chinurile mădularelor tale, Chiriachi prea lăudată.

Trupul tău cel mult chinuit fiind îngropat pe pământ, izvorăşte râuri de tămăduiri cu bună credinţă, celor ce se apropie de dânsul, şi goneşte întinăciunea patimilor, şi îneacă năpădirile cele viclene ale dracilor, Chiriachi mireasă a lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Preasfinţită pomenirea ta ca soarele ne-a răsărit nouă, muceniţă Chiriachi, gonind norii patimilor şi luminând pe toţi cei ce cu credinţă adevărată bucurându-se te cinstesc pe tine, şi cu dragoste te fericesc fecioară.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu candelele cele prea luminoase ale Celui ce s-a întrupat din tine, Preasfântă Fecioară, mai presus de gând ne luminăm prin credinţă, cei ce te ştim pe tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi ne izbăvim de întunericul patimilor, şi de tot felul de primejdii şi de toată nevoia.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

În ceruri ca o muceniţă, stând tu Chiriachi înaintea lui Dumnezeu cu prea slăvire, mântuieşte cu cinstitele tale rugăciuni pe noi pe toţi, cei ce cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

A Născătoarei

Cu prea sfintele mijlociri ale cinstitei tale Chiriachi, Fecioară, păzeşte-ne pe noi pe toţi robii tăi, din nevoi şi din toată altă silă, ca o apărătoare a lumii.

La Laude

Stihirile, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Muceniţă purtătoare de nevoinţe mărită, tu pe Mirele Hristos, din inimă L-ai iubit, şi L-ai propovăduit pe El înaintea tiranilor. Pentru aceasta cu tărie de suflet vitejească, ai suferit durerile muncilor, şi cu adevărat împreună cu El ai intrat în cămara cea de mire nestricăcioasă şi nesfârşită prea lăudată.

Muceniţă purtătoare de nevoinţe mărită, tu ai stins văpaia focului Chiriachi, şi cu fierbinte credinţa ta şi cu mijlocirea către Domnul, ai domolit năvălirea fiarelor. Pentru aceea după datorie, lăudăm cu cântări prea cinstită nevoinţa ta mireasă a lui Hristos, de Dumnezeu fericită.

Muceniţă purtătoare de chinuri mărită, suferind bărbăteşte pentru Hristos Dumnezeu, muncile cele cu multe dureri şi bătăile trupului, ţi-ai săvârşit luminat nevoinţa şi ai luat cununa muceniciei, de la Cel ce dă strălucite răsplătirile biruinţei, celor ce cu credinţă Îl propovăduiesc pe El Dumnezeu, şi cu tărie se nevoiesc.

Miruri ai adus cinstită lui Hristos Dumnezeului tuturor, fecioria cea neîntinată şi viaţa cea îndumnezeită, Chiriachi bună fecioară; şi pe lângă acestea, şi drept sângele tău, şi pe sine-ţi toată, ca pe o pârgă şi jertfă fără de prihană. Pentru aceasta ai dobândit slava cea prea adevărată împreună cu cetele fecioarelor, şi cu danţurile mucenicilor.

Alte **Stihuri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

În cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui, acolo s-a sălăşluit sfânta, păzindu-şi candela nestinsă, să auzim lauda fecioarei: O, feciorie, casa lui Dumnezeu! O, feciorie, slava mucenicilor! O, feciorie, vorbitoare împreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Toma din Maleon

Troparul Sfântului cuvios Toma din Maleon, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Toma, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind în sufletul tău lumina dumnezeiescului dar, mărite, ai părăsit negura patimilor ca pe alt Egipt şi ai avut viaţă cerească.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând vestit în viaţă, părinte, ai ridicat multe semne de biruinţă împotriva vrăjmaşilor şi sihăstrind cu cuviinţă, tare ai rănit mulţimea demonilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sihăstreşte luptându-te cu vrăjmaşul, cuvioase, l-ai smerit pe el cu ajutorul Dumnezeiescului Duh şi ai luat din Cer cunună de biruinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Numai tu, Fecioară, ai născut pe Dumezeu, cel ce întru toate este Neîncăput, făcându-Se prin bunătate întru tine Încăput. Pe Acela roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-Se Dumnezeu rugăciunilor tale, te-a slobozit de legături prin mâna proorocului şi te-a îndreptat să mergi către nevoinţele cele ostenitoare ale sihăstriei.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a binevoit odinioară să treacă Israel pustiul, povăţuit prin stâlp, te-a povăţuit pe tine cu stâlp de foc, cunoscând mai înainte sufletul tău bun.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu adevărat cădelniţă de aur, năstrapă a manei, munte dumnezeiesc şi cămară veselitoare a lui Dumnezeu te numim pe tine, Fecioară.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiescul foc al înfrânării ai ars spinii păcatului şi ai strălucit lumina minunilor, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţind ochii sufletului tău de noroiul patimilor, ai deschis luminile ochilor celor ce nu vedeau, fericite părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înstrăinatu-te-ai de tulburările cele lumeşti, purtătorule de Dumnezeu şi ai dobândit liniştea cea mai presus de lume.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Stăpână, ceea ce eşti neispitită de nuntă, care ai zămislit pe Dumnezeu în chip de netâlcuit, izbăveşte-ne pe toţi de supărări şi de nevoi.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Avut-ai cu bună credinţă pe Ilie Tesviteanul, care arătându-ţi-se noaptea, te povăţuia pe tine către pustie, părinte şi te învăţa cele dumnezeieşti, cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe alt Carmel, ai locuit în muntele Maleon, înţelepte, îndestulat fiind cu vedenii dumnezeieşti şi minunat luând darul minunilor, fericite Toma.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce în chip de negrăit ai născut pe Cel pironit cu trupul pe Cruce, vindecă inima mea, care este rănită de năpădirile vrăjmaşului, Preacurată, ceea ce eşti milostivă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În pustiu fără de apă ai locuit şi ploaia rugăciunilor tale, cuvioase, a plecat pe Stăpânul să izvorască în pustiu apă din destul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca dreptul Avraam cel de de mult, te-ai îndepărtat de patria ta, de pământul în care te-ai născut şi te-ai apropiat de Dumnezeu şi în pământul celor blânzi te-ai sălăşluit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pustnic adevărat te-ai făcut şi după îngropare izvorăşti, cu puterea Duhului, daruri de vindecări, celor ce au trebuinţă de ele, prea cuvioase părinte Toma.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce lucrezi toate cu voirea, de bunăvoie Te-ai sălăşluit în pântece neispitit de nuntă, învrednicindu-ne, ca un Milostiv, de nestricăciune, pe noi cei ce eram bolnavi de stricăciune.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mare biruinţă bărbăteşte ai arătat, aprinzându-te de dragostea cea dumnezeiască. Pe împăratul cel stricăcios şi toate cele frumoase le-ai biruit, să vârşind sălăşluirea la muntele Maleon din care te-ai suit la cele cereşti, către Împăratul împăraţilor, Sfinte părinte Toma; roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu, de a cinsti chipul cel de aur din câmpul Deira şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea lui Hristos dând orbilor vedere şi ologilor bună umblare, celor surzi mântuire şi bolnavilor vindecare, prea cuvioase părinte Toma, cântai: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu linişte ţi-ai săvârşit viaţa, părinte prea fericite, luminându-te cu lipsa de avere şi împodobindu-te cu înfrânarea, cântând cu umilinţă inimii, grăiai către Stăpânul: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară cinstită, neispitită de nuntă, prea curată Binecuvântată, ceea ce eşti îndreptarea celor căzuţi, mântuirea celor păcătoşi, miluieşte-mă pe mine, cel nesăţios, care cânt Fiului tău: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frâul postirii supunând patimile sufletului, cele cu anevoie de oprit, te-ai asemănat cu îngerii cei fără de trup, cântând: lăudaţi, lucruri, pe Domnul şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Încercând a urma viaţa cea sfinţită a Tesviteanului Ilie, te-ai suit în munte să vorbeşti cu Dumnezeu, curăţindu-ţi mintea prin înfrânare şi cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti izvor viu, ca una care ai născut Apa vieţii, adapă sufletul meu cel topit de văpaia păcatelor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sărac fiind cu duhul, părinte, ai luat Împărăţia Cerurilor, umplându-te de slavă nespusă, împreună cu toţi aleşii şi luând răsplătirile după vrednicia ostenelilor tale, Sfinte părinte Toma. Pentru aceea, cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sicriul moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri, pentru cei ce cu credinţă se apropie; acesta îneacă patimile sufleteşti şi ridică durerile trupurilor. Fericite Toma, cel ce te rogi pentru cei ce cu credinţă te fericesc pe tine, pururea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Toma, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unindu-te cu cetele cele prea luminoase ale cuvioşilor şi luminându-te cu lumina cea neînserată după înţelegere, părinte Toma, luminează pe cei ce săvârşesc cu credinţă dumnezeiască pomenirea ta şi-i învredniceşte să dobândească mântuire prin rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Strălucind tuturor cu raza minunilor tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, goneşti negura patimilor şi a necazurilor, prea curată şi întinde lumina veseliei cea înţelegătoare peste cei ce te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Bineplăcând Domnului, cuvioase, prin fapte dumnezeieşti şi prin vieţuirea curată, te-ai învrednicit moştenirii celor fără de trupuri, Sfinte părinte Toma, prea fericite.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Văzând mai înainte cea stearpă venirea ta şi răsunând în urechi glasul închinăciunilor tale, nu se dumirea ce lucru va să fie; dinăuntru pruncul sălta în pântecele ei, la închinăciunile tale, pentru că el cunoscuse Întruparea lui Dumnezeu în pântecele tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce prea curată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o maică, grăia: ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiule? Cum Te uneşti cu moartea, Viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi, ca un Milostiv?

Imnografie

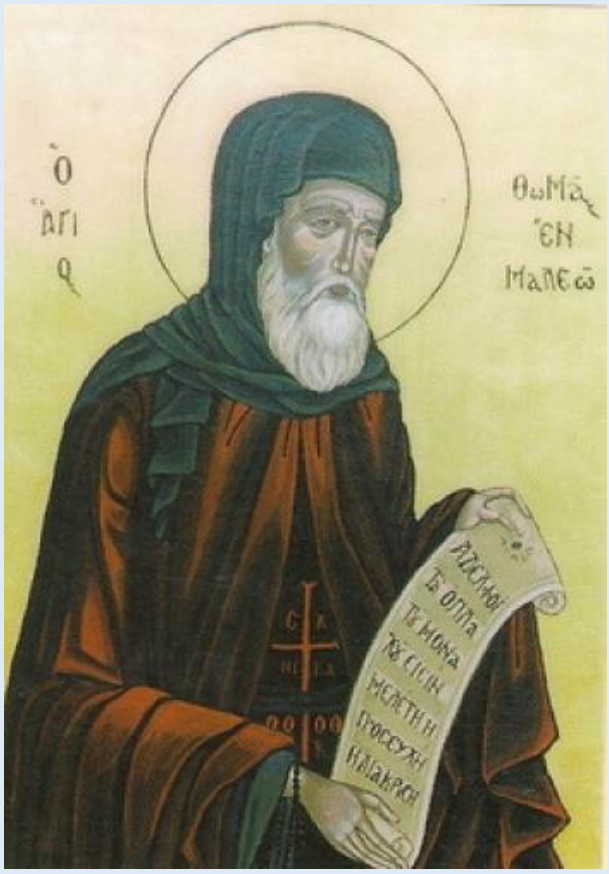

Condacul Sfântului cuvios Toma din Maleon: Mare biruinţă bărbăteşte ai arătat, aprinzându-te de dragostea cea dumnezeiască. Pe împăratul cel stricăcios şi toate cele frumoase le-ai biruit, săvârşind sălăşluirea la Muntele Maleon din care te-ai suit la cele cereşti, către Împăratul împăraţilor, Sfinte părinte Toma; roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Troparul Sfântului cuvios Toma din Maleon: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Toma, duhul tău.

(Video) Troparul Sfântului Cuvios Toma din Maleon - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-toma-din-maleon-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Toma Maleon

Cuviosul Toma, din începutul vieţii sale, a fost ostaş mare şi slăvit; pe de o parte pentru bogăţia sa, iar pe de alta, pentru vitejia ce o avea. El era puternic cu trupul şi viteaz în războaie, pentru că de multe ori a biruit cetele potrivnicilor. Deci, iubind pe Hristos, a lăsat lumea cu toată gâlceava ei şi s-a îmbrăcat în chipul monahicesc, asemănându-se sărăciei şi smereniei Domnului său. Deci, înconjurând locaşurile monahiceşti, pe la nevoitorii cei plăcuţi ai lui Dumnezeu întru pustnicie, s-a nevoit spre săvârşirea faptelor bune.

Iar când a voit să meargă în pustie pentru desăvârşita nevoinţă şi linişte, un stâlp de foc mergea noaptea înaintea lui şi Sfântul prooroc Ilie i se arăta, povăţuindu-l prin sânurile pustiei.

El a fost povăţuit de nişte învăţători ca aceştia spre alt Carmel, în muntele Malein, unde vieţuia cu Dumnezeu şi se învrednicea de dumnezeieşti descoperiri şi vedenii.

Astfel, precum mai înainte în lume biruia cu vitejie pe vrăjmaşii cei văzuţi, tot aşa şi după lepădarea de lume, în viaţa cea pustnicească, taberele cele nevăzute ale duhurilor celor rele, cu rugăciunea cea neîncetată ca şi cu o sabie ascuţită, le surpa şi le izgonea.

Dar, deoarece deasupra muntelui era cetatea şi făclia stând sus şi strălucind la lumina cerului, nu era cu putinţă a se ascunde. De aceea, cuviosul Toma nu s-a

tăinuit în muntele cel pustiu, în care, prin sfinţenia sa, ca o stea luminoasă a răsărit şi a strălucit spre cele pământeşti. Deci, fiind aflat de oameni, s-a făcut lumină celor întunecaţi şi liman celor ce alergau la dânsul; pentru că, luând de la Dumnezeu puterea facerii de minuni şi darul cel tămăduitor, vindeca cu minune toate bolile. Orbilor le dădea vederea, şchiopilor, bună umblare şi chiar scotea izvor de apă cu rugăciunea.

Dar nu numai în viaţa sa a făcut multe minuni, ci şi după mutarea sa către Dumnezeu se săvârşeau minuni la cinstitele lui moaşte; pentru că de toate neputinţele şi bolile cele netămăduite mai presus de fire, se dădeau grabnice vindecări celor ce veneau şi se închinau cu credinţă. Asemenea, izgonea duhurile cele necurate din oameni cu rugăciunile cele sfinte şi cu darul lui Hristos, Dumnezeul nostru. Amin.

Sinaxar 7 iulie

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Toma cel din Maleo.

Acesta a strălucit mai întâi cu viaţă înălţată de voievod, făcând multe şi mari biruinţe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos şi socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel uşor al Domnului. Şi atât a întrecut pe ceilalţi în răbdarea ostenelilor pentru fapta bună, şi cu numele şi viaţa cea cinstită, încât părea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga.

Şi suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a strălucit ca un luceafăr, şi îndeletnicindu-se cu rugăciuni şi privegheri, a luat darul tămăduirilor: gonind dracii din

oameni, dând vedere orbilor, pe şchiopi îndreptând şi cu rugăciunea izvorând apă. Şi alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Chiriachi.

În zilele împăratului Diocleţian, la anul 282, era un creştin anume Dorotei împreună cu soţia sa care se chema Evsevia. Aceştia, fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod şi fiu, făgăduind să dăruiască iarăşi Lui pe copilul ce se va naşte lor. Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, şi au născut un prunc de parte femeiască în ziua de Duminică, pentru care lucru şi pe pruncă au numit-o Chiriachi, ce va să zică Duminica. Şi au hrănit-o cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după apostolul Pavel, şi au păzit-o pe fecioară, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocleţian a ridicat prigoana asupra creştinilor, atunci au fost pârâţi născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creştini. Acesta cercetând pe părinţii sfintei i-a bătut şi i-a trimis la ducele Iust, ce se afla la părţile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi a trimis-o la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Maximian, cercetând pe muceniţă şi aflând-o tare în credinţa lui Hristos, a poruncit de au bătut-o mult. Şi de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor celor ce chinuiau pe muceniţă.

Atunci a zis sfânta către Maximian: "Nu te înşela, Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor".

Atunci Maximian a trimis pe sfântă la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei. Ilarion, cercetând pe muceniţă, a dus-o în capiştea idolilor. Acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare încât s-au zdrobit idolii şi s-au făcut ca nişte praf; după această a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat în văzduh praful idolilor, şi un fulger a ars faţa stăpânitorului Ilarion, care căzând din scaun a murit.

Venind alt stăpânitor în locul lui şi fiind înştiinţat de acestea, a hotărât ca sfânta să fie supusă la felurite chinuri, din care a rămas nevătămată. Atunci a şezut stăpânitorul la judecată şi a dat asupra sfintei hotărârea să fie ucisă afară din cetate prin tăierea capului.

Atunci sfânta a cerut vreme ca să se roage; şi după ce s-a rugat mult, a învăţat pe creştinii cei ce îi urmaseră; apoi culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, şi mergând ostaşii aproape de dânsa, vrând ca să-i taie capul, şi văzând-o moartă s-au spăimântat. Deci s-a făcut glas dumnezeiesc către dânşii: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu". Iar ostaşii întorcându-se au slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Acachie Sanaitul.

Acest cuvios părinte al nostru a trăit la Muntele Sinai şi este cel despre care vorbeşte Sfântul Ioan Scărarul (prăznuit la 30 martie şi în Duminica a 4-a din Postul mare) în cartea sa "Scara Raiului", treapta a patra.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Peregrin, şi cei dimpreună cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Satornin şi Ghermano.

Aceştia erau din Italia, dar din pricina prigoanei ce se făcea de Traian, au venit la Dirahia, unde văzând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce şi fericindu-l, au fost prinşi de ostaşi. Şi mărturisindu-se că sunt creştini, din porunca antipatului Agricola, au fost aruncaţi în Marea Adriatică. Şi aşa au luat cununa muceniciei. Iar moaştele lor scoţându-le marea afară, le-a ascuns în nisip.

După ce au trecut 70 de ani, s-au arătat episcopului Alexandriei, care luându-le le-a îngropat cu cinste, făcând deasupra lor o casă de rugăciune.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Evstatie, care de foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Policarp cel nou, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evanghel, care de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Chiriachi; Sfântul cuvios Toma din Maleon

În zilele împăratului Diocleţian (284-305), era un creştin pe nume Dorotei, cu soţia sa, Eusebia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod pântecelui, făgăduind să-l dăruiască Domnului pe copilul ce se va naşte.

Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină au numit-o Chiriachi (pentru că în limba greacă Ziua Domnului adică Duminica, se spune Chiriachi).

Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu. Dar, pe când Sfânta Chiriachi era de 16 ani, păgânul împărat Diocleţian a pornit prigoană împotriva creştinilor. Atunci au fost pârâţi părinţii Sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini.

Deci, au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanţuri, la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarian al Bitiniei.

Şi, venind acesta la judecată chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarian şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară în temniţă, a poruncit să se aprindă un foc mare şi Sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată. A fost, apoi, aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii.

Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos. Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca Sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă. Şi, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303.

Iar Sfânta a cerut voie să se roage. După ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră să mărturisească şi ei credinţa. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul şi văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: „Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu”. Atunci ostaşii şi cei ce erau de faţă au crezut în Hristos.

Moaştele Sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creştini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni.

Prin voia lui Dumnezeu şi purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Huşilor, în anul 1763, o mână din sfintele ei moaşte a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos şi aşezată în biserica Mănăstirii Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel din Huşi, ctitoria Sfântului voievod Ştefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Huşilor, Sfânta devenind ocrotitoare a acestei eparhii.

Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

***

Sfântul cuvios Toma din Maleon (sec. X) - Capul Maleo se află în sud-estul Greciei despărțind golful Argolic de cel Laconic, loc periculos pentru corăbieri. În vechime se afla acolo un templu al zeului Apolon.

Prea cuviosul Toma Maleotul a fost un ostaș cinstit de toți cei ce-l cunoșteau. Iubirea pentru Hristos l-a îndemnat însă să părăsească lumea și astfel a îmbrăcat haina smereniei călugărești și s-a dus în pustie. Dumnezeu a binecuvântat rugăciunea și nevoințele sale prin învrednicirea cu darul tămăduirilor minunate.

Proloage 7 iulie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna iulie în 7 zile: pomenirea cuviosului părintelui nostru Toma din Maleo. (sec. X)

Cuviosul Toma, la începutul vieţii sale în lume, a fost ostaş, cu slavă mare, pentru bogăţia şi vitejia sa. Şi era putemic cu trupul şi viteaz în războaie, biruind de multe ori cetele duşmanilor. Şi, iubind pe Hristos, a lăsat lumea şi a luat jugul lui Hristos şi s-a îmbrăcat în chipul monahilor, asemănându-se Domnului, prin sărăcia şi prin smerenia sa.

Şi cerceta aşezările nevoitorilor, învăţând de la ei, săvârşirea faptelor bune. De astfel de învăţători, a fost îndreptat, ca un alt Ilie, spre un alt Carmel, spre muntele ce se chema Maleo, unde a vieţuit singur, cu Dumnezeu, invrednicidu-se de dumnezeieştile descoperiri.

Aici înfrângea viclenia lucrurilor celor nevăzute, întărindu-se cu lucrul mâinilor şi cu rugăciunea cea neîncetată.

Şi, precum cetatea din vârful muntelui, nu este cu putinţă, a se ascunde şi nici făclia, care străluceşte sus, în tăria cerului, nu se tăinuieşte, aşa şi cuviosul Toma din Maleo, muntele cel pustiu, prin sfinţenia sa, a răsărit în lume, ca o stea luminoasă, strălucind peste cele pământeşti. Şi, descoperit fiind de oameni, s-a făcut lumină celor întunecaţi şi liman celor ce alergau la dânsul. Că luând de la Dumnezeu puterea facerii de minuni şi darul tămăduirilor, vindeca minunat, toate bolile. Că, la toate neputinţele, cele netămăduitoare, dădea grabnică vindecare, celor ce veneau la el, cu credinţă. Şi, cu darul lui Hristos se izgoneau din oameni duhurile necurate, la rugăciunile cele sfinte.

Întru această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Chiriachi (†303).

În zilele împăratului Diocleţian, era un creştin, anume Dorotei, cu soţia sa Evsevia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu, să le dea lor rod, făgăduind să-l dăruiască Domnului, pe copilul ce se va naşte. Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc, de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină, au numit-o Chiriachi. Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu.

Dar, când păgânul Diocleţian a ridicat prigoana împotriva creştinilor atunci, au fost pârâţi părinţii Sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini. Au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei; pe bătrâni i-

au dus la Militina Armeniei, iar pe frumoasa Chiriachi, au trimis-o în lanţuri, la Galeriu, însoţitorul la domnie al lui Diocleţian, din Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară, şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie bătută de moarte. Sfânta a primit, în tăcere, cumplite lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul Galeriu, că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină, să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarion al Bitiniei.

Şi, acesta, venind la judecată, chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a întâmplat un cutremur mare de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarion şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară întemniţată, a poruncit să se aprindă un foc mare şi Sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând, atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată.

A fost, apoi aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii. Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, de mirare, au crezut în Hristos.

Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca Sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă. Şi, luând-o slujitorii au scos-o afară din cetate, să-i taie capul.
Iar Sfânta a cerut voie să se roage. Şi, după ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră, să mărturisească şi ei credinţă. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul, în mâinile lui Dumnezeu, ca un copil. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea, ca să-i taie capul şi văzând-o moartă, s-au mirat.

Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc către dânşii, zicând: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu". Iar ostaşii şi călăii s-au îmblânzit, mărturisind pe Hristos, Căruia i se cuvine slava! Amin.

Întru această zi, învăţătura că este bine a merge la biserică şi a cere lui Dumnezeu cele folositoare.

Sârguiţi-vă fraţilor şi surorilor, a veni împreună la biserică. Lăsaţi lucrul mâinilor voastre şi înălţaţi-vă în Cerul cel mai de sus, pentru că, iată, biserica cer pământesc este, întru care îngerii slujesc, nevăzut, pe Dumnezeu, împreună cu oamenii, altarul este locul sălăşluirii lui Dumnezeu, iar Sfânta Masă, tron al Sfintei Treimi, din

care, ni se dă spre mâncare, Trupul Fiului lui Dumnezeu şi Sfântul lui Sânge, care curăţesc şi mântuiesc sufletele noastre. Pentru că Însuşi Domnul zice: "Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu viu va fi în veci!"

Drept aceea, pentru viaţa veşnică să ne ostenim, mergând la Sfânta Biserică, pentru ca împreună cu proorocul să cântăm: "Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie, în casa Domnului vom merge" (Ps. 121, 1). Şi iarăşi: "Deschideţi-mi mie porţile dreptăţii şi, intrând în ele, voi lăuda pe Domnul" (Ps. 177, 19). Şi aşa vei auzi: "Fericiţi cei ce locuiesc în casa Ta: în vecii vecilor Te vor lăuda." (Ps. 83, 5). Pentru că zice: "În adunări binecuvântaţi pe Domnul Dumnezeu". (Ps. 67, 27).

Că semn de credinţă bună este, ca totdeauna, să alerge omul la biserică şi cu dese rugăciuni, să-l facă milostiv pe Dumnezeu, fiindcă Însuşi Domnul a zis: "Cereţi şi vi se va da" (Matei. 7. 7).

Şi porunceşte Dumnezeu oamenilor, să alerge la biserici, ca la un liman lin, în faţa viforului, şi, ca la o alinare, de primejdiile lumeşti să vină, căci numai aici omul leapădă de la sine, toată legătura nedreptăţii: mânia, invidia, iuţimea, clevetirea, urâciunea şi gândul cel rău.
Şi, aşa, va primi Dumnezeu rugăciunea ta, precum ascultă o mamă pe fiii săi, şi-ţi va da ţie toate cererile inimii tale, de care vei avea trebuinţă.

Domnului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 7 iulie

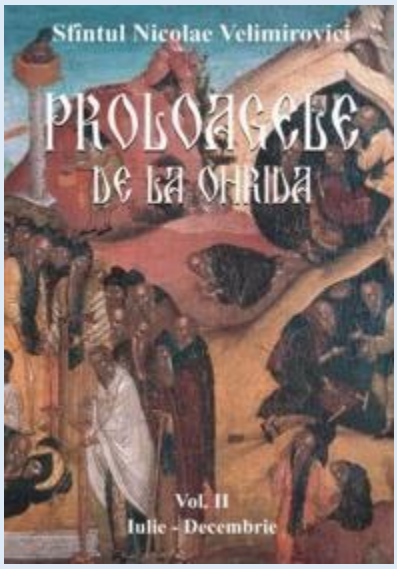

Pomenirea Sfintei mari muceniţe Dominica [Chiriachi]

În vremea împăratului Diocleţian şi a ginerelui lui, Maximian, ambii, adversari ai lui Hristos, a locuit în Anatolia o familie de creştini vârstnici şi plini de toată cucernicia, dar care nu aveau copii. ***Pe bărbat îl chema Dorotei, iar pe femeie Evsevia. Ei erau foarte bogaţi. Prin multă şi neîncetată rugăciune, lor li s-a dăruit în cele din urmă un copil de la Dumnezeu - pe sfânta pruncă Dominica.***

Încă din copilărie, aceasta s-a închinat pe sine cu totul lui Dumnezeu, înfrânându-se de la toate cele pe care le fac îndeobşte copiii. ***Când a ajuns la vârsta cuvenită, fiind foarte frumoasă cu trupul şi cu sufletul, mulţi tineri au voit să o ia în căsătorie, dar ea i-a refuzat pe toţi, zicând că s-a logodit Mirelui Celui Ceresc şi Domnul şi că nimic nu dorea mai mult decât să moară fecioară.***

Unul dintre pretendenţii respinşi a denunţat-o pe Dominica şi pe părinţii ei tiranului Diocleţian, sub acuzaţia de creştinism, împăratul a poruncit ca părinţii Dominicăi să fie torturaţi, iar după aceea să fie surghiuniţi la cetatea Melitene, unde ei au şi murit, suferind cumplit pentru Hristos.

Pe Dominica, Diocleţian a trimis-o la judecată lui Maximian. Cum Dominica a stat tare şi a mărturisit pe Hristos înaintea lui Maximian, acesta a poruncit ca fecioara să fie întinsă la pământ şi biciuită cu vine de bou. După acestea el a dat-o pe mâna a doi comandanţi, mai întâi a lui Hilarion, iar după moartea acestuia, pe mâna lui

Apollonie. Amândoi au torturat-o bestial pe Dominica, în felurile cele mai de neînchipuit, fără a o putea clinti din credinţa ei.

Când Sfânta Dominica zăcea în temniţa ei, acoperită din cap până în picioare de răni, Hristos Domnul a apărut înaintea ei, a vindecat-o şi i-a zis: „Dominico, nu te teme de schingiuiri, căci harul Meu este cu tine."

Cu adevărat harul Domnului Iisus Hristos a apărat-o pe această mare muceniţă de focul în care a fost aruncată, de fiarele înaintea cărora a fost aruncată spre mâncare, spre batjocură judecătorilor celor nelegiuiţi care credeau că o dau la moarte sigură.

Văzând-o pe Dominica scăpând prin minuni mari nevătămată de la asemenea ucideri, mulţi păgâni au crezut în Hristos, fiind pentru aceasta cu toţii ucişi prin tăierea capului.

Dominica i-a zis lui Apollonie: „Vezi bine că nicicum nu mă poţi întoarce de la Credinţa mea. Căci de mă arunci în foc, mai înainte de mine cei trei Tineri în foc au fost aruncaţi şi prin Credinţă s-au mântuit; iar de mă arunci la fiare, mai înainte de mine marele Daniil, prorocul la fiare a fost aruncat, dar prin Credinţă s-a mântuit; iar de mă arunci în mare, mai înainte de mine Iona, prorocul a fost în pântecele chitului trei zile şi trei nopţi şi prin Credinţă s-a mântuit; dacă tăişului săbiei mă dai, mai înainte de mine cinstitul Botezător Ioan sabiei a fost dat şi credincioşia lui 1-a mântuit. Căci ca şi tuturor acestora, mie viaţă îmi este a muri pentru Hristos."

Atunci Apollonie a poruncit uciderea muceniţei prin tăierea capului. ***Dominica a îngenuncheat, şi-a ridicat sfintele ei mâini la cer şi s-a rugat lui Dumnezeu ca să Se milostivească de toţi cei care vor cinsti pomenirea ei şi ca să dăruiască odihnă veşnică sufletului ei şi alor ei părinţi.***

Săvârşindu-şi rugăciunea ea şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, mai înainte ca să-i fie lovit gâtul de sabia călăului.

Dominica a luat mucenicia cu cinste în cetatea Nicomidiei şi a fost primită în locaşurile bucuriei celei veşnice a împărăţiei lui Hristos, la anul 289.

Pomenirea Sfântului cuvios Toma din Maleon

La început acest Toma a fost un vestit comandant de oştiri, viteaz şi biruitor în lupte şi de asemenea foarte bogat. El era şi foarte mare la trup, fapt pentru care băga spaima în duşmani numai cu înfăţişarea.

Dar când s-a rănit cu dragostea lui Hristos, el a lepădat toate ale lumii, a lui faimă şi mare bogăţie şi s-a retras în pustie, unde s-a făcut monah. Luând asupra lui viaţa tuturor monahiceştilor nevoinţe, el a ajuns la măsuri mari, că şi Sfântul Ilie prorocul a venit la el şi 1-a călăuzit la un munte numit Maleon, care este în apropierea Athosului. Acolo el a trăit cu desăvârşire singur cu Dumnezeu, cufundat în rugăciune ziua şi noaptea.

Dar deşi s-a ascuns atât de adânc de lume, lumea totuşi 1-a aflat, căci sfinţenia vieţii lui nu s-a putut ascunde. Poporul a început să-şi aducă la el pe bolnavii lor, iar Sfântul Toma îi vindeca de neputinţele trupului şi de toată boala cea trupească şi sufletească.

Chiar şi după sfânta lui adormire, care a fost în veacul al zecelea, sfintele lui moaşte au continuat să le fie de minunat ajutor tuturor celor care veneau să se închine şi să se atingă de ele cu credinţă.

Pomenirea Sfinţilor cuvioşi mucenici Epictet şi Astius

Astius a fost singurul fiu al părinţilor lui, Alexandru şi Marchellina. Pe el 1-a adus la Sfânta credinţă preotul Epictet, care 1-a botezat şi 1-a şi tuns pe Astius în monahism.

Ei mai după aceea s-au strămutat în părţile răsăritului, în Sciţia şi s-au sălăşluit în cetatea scită Almirida (astăzi Ramzina), la gurile Dunării de la Marea Neagră.

Ei au fost torturaţi şi omorâţi pentru Sfânta credinţă prin tăierea capetelor, cam pe la anul 290.

Ei s-au înfăţişat după moartea lor, amândoi, înaintea părinţilor lui Astius, Alexandru şi Marchellina, ceea ce i-a făcut pe aceştia să se convertească la Hristos.

Alexandru şi Marchellina s-au dus şi au primit Sfântul Botez de la episcopul Evanghelus, cel ce avea să fie la rândul lui decapitat pentru Hristos. El este „Evanghelus, noul înger," după cum glăsuieşte o cântare închinată lui.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Dominica

Sfânta Dominica e unica fiică
A părinţilor mucenici pentru Hristos,
A sfinţilor lui Dumnezeu.

Lipsită de ei, Dominica,
Marile averi săracilor împarte,
Ea doar cu trupul şi-al ei strai rămâne,
Şi cu acestea grăbeşte pe urmele
Scumpilor părinţilor ei.

Ea jertfă se face pentru Hristos.
Dominica e roua dimineţii,
Curată şi strălucitoare ca ea.

Ea ale lumii ademeniri în picioare le calcă,
Ale bărbaţilor graiuri.

Ea groaza chinurilor o dispreţuieşte desăvârşit,
Grăbind spre ele ca şi spre o nuntă,
Căci în ajutor îi stă Numele prea dulce al lui Iisus.

Ea prin torturi bestiale în Viaţă intră,
În bucuria împărăţiei lui Dumnezeu.
Trupul ei este roşu de sânge
De bucuria negrăită a cerului vrednic!

O Dominico, Sfântă aleasă a lui Dumnezeu,
Tu sub al săbiei tăiş ai ieşit din lume,
Şi pe tine Cerul cu-a slavei cunună te-a primit!

Învaţă-ne pre noi Credinţa să cinstim,
Învaţă-ne pre noi viaţa toată Credinţei să ne-o închinăm!

Cu ale tale sfinte rugăciuni ajută-ne nouă,
O, a sfinţeniei candelă sfântă,
Ce străluceşti între toate
Ale Raiului lumini!

Cugetare

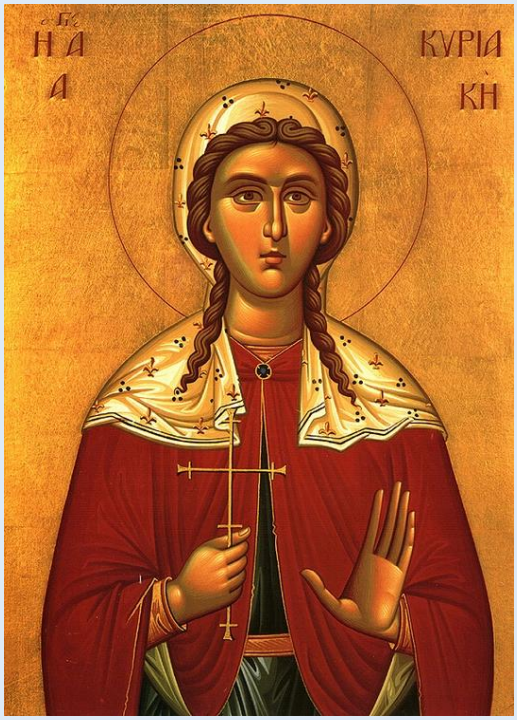

Exemplul Sfintei Domnica, celei ce a fost fecioară de o mare frumuseţe şi al Sfântului Astius, tânărul posesor al unei imense averi şi faptul că ambii şi-au dispreţuit cu totul bogăţiile acestea şi s-au dat morţii pentru credinţa în Hristos,

acestea toate ne conduc la gândul că nimic în istorie nu se poate compara cu puterea lui Hristos, prin al Cărui ajutor, tineri şi tinere cărora viaţa le stă la picioare se biruie pe ei înşişi şi astfel biruie toate celelalte şi întreaga lume.
Victoria pe care o repurtezi asupra ta însuţi este cea mai formidabilă victorie. Biserica numără în rândurile ei asemenea biruitori cu miile şi cu miile de mii.

***Sfântul Ciprian**, scriind despre feciorie, zice: „A învinge plăcerea trupească este cea mai mare plăcere; nici o victorie nu este mai mare decât victoria asupra poftelor propriului suflet şi trup. Cel care îşi învinge un adversar, devine mai puternic decât acel unul, dar cel care îşi învinge patimile se dovedeşte mai puternic şi decât sine însuşi. Orice rău din lume este mult mai uşor de învins decât propria plăcere, căci relele pe care le vedem în lume sunt hidoase şi respingătoare, pe când răul plăcerilor pe care le avem sau ni le dorim este atrăgător şi plăcut. Cel care şi-a biruit poftele s-a eliberat cu adevărat de spaimă şi de teamă, căci acestea nu-şi află sursa decât în iubirea de plăceri."*

Luare aminte

Să luăm aminte la minunata scoatere de apă din stânca Horebului (Ieşirea 17):

- *La cum poporul lui Israel, însetat fiind, se îndoia că Dumnezeu este cu ei şi cârtea împotriva lui Moise;*
- *La cum, din porunca lui Dumnezeu, Moise a izbit stânca cu toiagul lui, iar din stâncă a ţâşnit şuvoi de apă;*
- *La cum şi inima mea s-a făcut piatră din pricina îndoielii şi la cum din ea izvorăsc şuvoaie de lacrimi atunci când se atinge de ea harul sfânt al Credinţei în Dumnezeu.*

Predică despre laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al Cuvântului

Ca nişte prunci de curând născuţi, să doriţi laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului, ca prin el să creşteţi spre mântuire, De vreme ce aţi gustat şi aţi văzut că bun este Domnul (I Petru 2: 2-3).

Sfântul apostol Petru îi socoteşte pe creştini *ca pe nişte prunci de curând născuţi.* Sfântul Botez este o nouă naştere, iar omul începe să-şi numere viaţa începând cu sfântul botez.

Iar cel nou născut duhovniceşte trebuie să se hrănească cu mâncare blândă, întocmai ca şi nou-născutul cel trupesc.

Dar care este hrana pe care o recomandă apostolul noilor creştini? Ea este *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului.* Pruncul cel trupesc se hrăneşte cu laptele matern, care nu este decât chipul laptelui celui duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului, luat spre hrană de pruncul cel duhovnicesc. Deci care este laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului cu care trebuie să se hrănească creştinii? Însuşi apostolul ne zice: *aţi gustat şi aţi văzut că bun este Domnul.* Laptele acesta deci este însuşi Domnul Iisus Hristos, Cel Viu şi de Viaţă Dătător. Cuvintele lui Hristos sunt *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.*

- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletul cu acest fel de lapte, cu cuvântul lui Hristos.*
- *Fericiţi sunteţi voi când vă veţi hrăni cu El ca şi cu un lapte dulce, căci atunci sufletele voastre vor creşte roditor şi se vor binecuvânta, iar voi pregătiţi veţi fi şi vrednici să intraţi în Împărăţia Cerurilor.Minunile toate ale Stăpânului Hristos sunt lapte duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletele cu acest dulce lapte, căci vă veţi asemăna îngerilor care pururea cântă slavă minunilor Domnului, ziua şi noaptea. Trupul şi Sângele lui Hristos sunt laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletle cu acest dulce lapte, căci vă veţi face mădulare ale Trupului nemuritor al lui Hristos în ceruri. Biruinţa învierii lui Hristos din morţi întru care cu moartea pe moarte a călcat este lapte duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletele cu acest dulce lapte, căci voi atunci veţi păşi ca nişte biruitori încă din această viaţă, iar în cea care va veni veţi sta de-a dreapta lui Hristos Biruitorul.*

Fraţilor, întregul Hristos este *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.* Să dorim acest lapte mai presus de orice bunătăţi, ca să putem creşte spre mântuirea noastră. Aceasta este singura hrană de trebuinţă mântuirii. Oricare alta este numai spre descompunere şi moartea care sfârşeşte în groapă.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Mieluşelule al lui Dumnezeu, cela ce eşti laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, hrăneşte-ne pe noi cu Tine, aşa cum i-ai hrănit şi pe sfinţii Tăi apostoli, ca şi noi să putem creşte desăvârşit spre a noastră mântuire, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Predică la 7 iulie - Sfânta muceniţă Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon şi Acachie, Sfântul mucenic Evanghel

Fraţi creştini, Biserica Ortodoxă cinsteşte în chip deosebit pe sfinţi şi îngeri, rânduindu-le în calendar câte o zi anuală de prăznuire, slujbe speciale la biserică, rugăciuni şi icoane pictate cu chipul şi numele lor.

Celor mai renumiţi dintre sfinţi, precum: Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfinţii apostoli, Sfinţii trei ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan Gură de Aur, Sfinţii ierarhi Nicolae şi Spiridon, mari făcători de minuni, Sfinţii mari mucenici Gheorghe şi Dimitrie, Varvara şi Ecaterina şi mulţi alţii se bucură de un cult deosebit. Slujba lor este mai bogată, cu priveghere, cu litie şi acatist, iar sărbătorile lor se prăznuiesc cu multă evlavie. În numele sfinţilor mari se zidesc biserici, devenind astfel protectorii acestor locaşuri şi localităţi.

De asemenea, majoritatea credincioşilor noştri poartă nume de sfinţi, pe care le primesc din botez şi sunt încredinţaţi de mici în grija sfinţilor respectivi, cărora le cer ajutor în toate încercările vieţii.

Dar, întrucât o mare parte din sfinţi şi cuvioşi au rămas necunoscuţi, nefiind trecuţi în vechile sinaxare şi martirologii creştine, Biserica Ortodoxă a rânduit ca o dată pe an, prima Duminică după Rusalii să fie închinată în cinstea tuturor sfinţilor, cunoscuţi şi necunoscuţi, de la Hristos până astăzi. Această cinstire comună a tuturor sfinţilor este denumită ,,Duminica tuturor Sfinţilor”. Între aceştia, se cinstesc mai multe sute de sfinţi şi cuvioşi români, cei mai mulţi necunoscuţi.

După ce am arătat la început de ce trebuie să cinstim pe sfinţi, să vedem acum cine poate fi cinstit ca sfânt? Sfinţii fiind creştini desăvârşiţi în rugăciune, în smerenie, în înfrânare şi mai ales în dumnezeiasca dragoste, mulţi dintre ei primeau daruri duhovniceşti deosebite încă din viaţă. Astfel unii aveau darul rugăciunii inimii, cea mai înaltă rugăciune creştină. Alţii aveau darul lacrimilor, al înfrânării, al tăcerii duhovniceşti, al smereniei şi al desăvârşitei iubiri pentru toată zidirea. Alţi sfinţi se învredniceau de daruri miraculoase, văzute, ca: vindecarea bolilor, cunoaşterea celor viitoare, înţelegerea gândurilor, izgonirea duhurilor necurate. Încă şi după mutarea din trup moaştele lor rămân întregi, nestricate şi fac vindecări miraculoase cu cei bolnavi. De aceea moaştele sfinţilor sunt venerate de credincioşi, care primesc sănătate, binecuvântare şi ajutor.

Deci sfinţi pot fi cei care au dreapta credinţă, care duc pe pământ viaţă cu totul sfântă, cei care iubesc desăvârşit pe Dumnezeu şi pe oameni, cei care se roagă neîncetat cu adânc de smerenie şi sunt gata să-şi dea şi viaţa pentru Biserică. Semne ale sfinţeniei sunt darurile facerii de minuni.

Printre aceşti sfinți, prieteni și casnici ai lui Dumnezeu se numără și Sfânta mucenița Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon și Acachie, Sfântul mucenic Evanghel, pe care-I pomenim în această zi. Pentru aceasta am să vă prezint pe scurt viața lor.

Frați creștini și surori întru Domnul, în zilele împăratului Diocleţian (284-305), era un creştin pe nume Dorotei, cu soţia sa, Eusebia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod pântecelui, făgăduind să-l dăruiască Domnului pe copilul ce se va naşte. Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină au numit-o Chiriachi (pentru că în limba greacă ziua Domnului adică Duminică, se spune Chiriachi). Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu. Dar, pe când Sfânta Chiriachi era de 16 ani, păgânul împărat Diocleţian a pornit prigoană împotriva creştinilor. Atunci au fost pârâţi părinţii Sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini. Deci, au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanţuri, la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama

dregătorului Ilarian al Bitiniei. Şi, venind acesta la judecată chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarian şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară în temniţă, a poruncit să se aprindă un foc mare şi Sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată.

A fost, apoi, aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii. Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos. Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca Sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă.
Şi, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303. Iar Sfânta a cerut voie să se roage. Şi, după ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră să mărturisească şi ei credinţa. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul şi văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: „Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu”. Atunci ostaşii şi cei ce erau de faţă au crezut în Hristos.

Moaştele Sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creştini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni. Prin voia lui Dumnezeu şi purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Huşilor, în anul 1763, o mână din sfintele ei moaşte a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos şi aşezată în biserica Mănăstirii Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel din Huşi, ctitoria Sfântului voievod Ştefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Huşilor, Sfânta devenind ocrotitoare a acestei eparhii.

Prea cuviosul părinte Toma cel din Maleo a strălucit mai întâi cu viață înălțață de voievod, făcând multe și mari biruințe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos și socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel ușor al Domnului. Și atât a întrecut pe ceilalți în răbdarea ostenelilor pentru fapta bună, și cu numele și viața cea cinstită, încât părea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga.

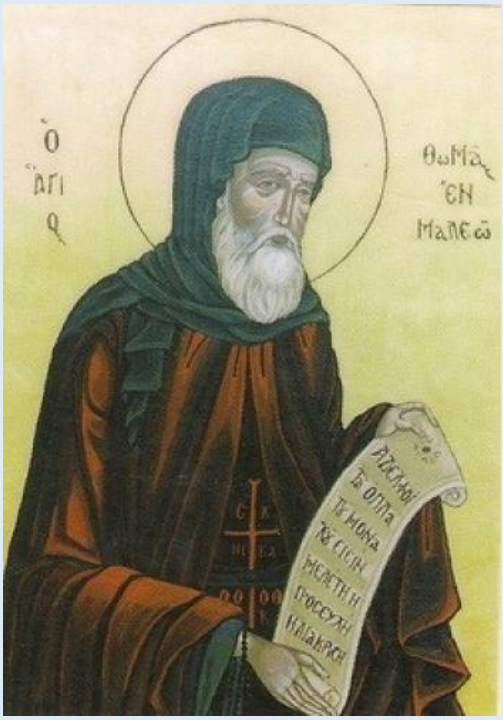

Și suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a strălucit ca un luceafăr, și îndeletnicindu-se cu rugăciuni și privegheri, a luat darul tămăduirilor: gonind dracii din oameni, dând vedere orbilor, pe șchiopi îndreptând și cu rugăciunea izvorând apă. Și alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

***

Când diavolul a ridicat prigonire pentru a treia oară asupra robilor lui Hristos, împărăţind la răsărit Maximian, întru acea vreme Sfântul Acachie a intrat în frumoasa nevoinţă a pătimirii pentru Hristos. Acest mucenic era cu neamul din Capadocia, cu rânduială de ostaş, cu cinstea de sutaş şi sub mâna tribunului Firm, conducătorul castei ce se numea Martisie. Şi era poruncă de la păgânul împărat ca nu numai prin cetăţi, ci şi printre ostaşi, să se caute dacă se află cineva crezând în Hristos sau dacă se leapădă cineva de zeii lor cei păgâneşti, iar unul ca acela să fie supus la judecată şi la munci; şi de s-ar împotrivi cu totul la porunca împărătească, acela să fie pedepsit cu moartea.

Deci tribunul Firm, chemând pe ostaşii săi, îi întreba pe câte unul, cum crede fiecare din ei; şi dacă afla pe cineva că este de credinţă creştină, pe acela, amăgindu-l cu îmbunări şi îngrozindu-l cu munci, îl silea la închinarea idolească. Astfel, pe mulţi din cei mici la suflet, slabi în credinţă şi fricoşi, i-a plecat la a sa păgânătate.

Iar când a chemat pe sutaşul Acachie, acela cu mare glas a strigat: „Eu m-am născut între creştini; deci creştin sunt şi creştin voiesc să rămân. Martor îmi este mie Domnul meu Iisus Hristos, că nu numai de la tatăl şi de la maica mea sunt creştin, ci şi de la moşi şi strămoşi”.

Deci îl sfătuia Firm cu multe feluri de înşelări şi de ispite spre al său gând, şi nu numai o dată, ci şi de mai multe ori chemându-1, uneori îl îmbuna, alteori îl îngrozea, pentru ca să se supună poruncii împărăteşti.

Văzând voievodul că nu dorește să se lepede de Hristos, mâniindu-se, a poruncit să-1 întindă pe sfântul gol, la patru stâlpi în patru părţi, şi să-1 bată şase ostaşi, fără milă, cu vine crude; mai întâi pe spate, apoi să-1 întoarcă pe pântece. Şi zicea: „Să vedem dacă îi va ajuta lui Dumnezeul lui”. Şi bătut fiind mucenicul mult, şi ostaşii care-1 băteau schimbându-se, pământul s-a roşit cu sângele lui, dar nimic altceva nu grăia pătimitorul, fără numai acestea: „Hristoase, Mântuitorul meu, ajută smeritului robului Tău! Doamne, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine!”

Şi văzând voievodul pe mucenic cu totul rănit şi sângerat, a zis către dânsul: „Vei jertfi acum zeilor?”

Răspuns-a sfântul: „Nu voi jertfi diavolilor, pentru că am pe Domnul meu Iisus Hristos, Cel ce îmi ajută mie”

Atunci voievodul umplându-se de mânie, a poruncit să-1 bată cu nişte scândurele de plumb peste obraz. După aceste pătimiri voievodul a poruncit să arunce pe mucenic în temniţă din Pirint, cetatea Traciei, în care sfântul a petrecut şapte zile.

După aceste zile a fost scos din temnița și bătut cu bețe pe spate și pe burtă, dar el tot nu se lepăda de Hristos. După îndelungate suferințe i s-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi mai facem şi pomenirea Sfântului mucenic Evanghel, care de sabie s-a săvârșit.

Iubiţi credincioşi, aţi auzit în Sfânta şi dumnezeiasca Scriptură zicându-se: Prin sfinţii care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru dânşii (Psalm 15, 3). Tocmai de aceea, noi, creştinii ortodocşi, cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu, ştiind că Dumnezeu săvârşeşte în chip minunat voile Sale cu dânşii.

Trebuie de la început să vă spun că Biserica Ortodoxă face deosebire între adorare, care se cuvine numai lui Dumnezeu, şi venerare sau cinstire, pe care o dăm sfinţilor şi îngerilor Lui, care slujesc la mântuirea sufletelor noastre.

La aceasta ne învaţă şi Sfântul apostol Pavel zicând: Îngerii nu sunt oare toţi duhuri slujitoare, trimişi ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii? (Evrei 1, 14).

Iar scopul cultului sfinţilor este de a lăuda pe Dumnezeu prin ei, după mărturia Sfintei Scripturi care ne îndeamnă la aceasta zicând: Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii Lui (Psalmi 159, 1).

Aşadar, noi cinstim pe sfinţi şi aducem laudă lui Dumnezeu direct şi indirect. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne arată că cine cinsteşte pe sfinţi, pe El Îl cinsteşte, căci a zis: Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte (Matei 10, 40).

Noi venerăm pe sfinţi, pentru că ei sunt prieteni ai lui Dumnezeu, după mărturia Mântuitorului care a zis către sfinţii Săi ucenici: Voi sunteţi prietenii Mei (Ioan 15, 14).

Şi în alt loc al dumnezeieştii Scripturi ni se arată că sfinţii sunt prietenii lui Dumnezeu, zicând: A crezut Avraam lui Dumnezeu şi i s-a socotit lui spre dreptate şi prietenul lui Dumnezeu s-a chemat (Iacob 2, 23; Romani 4, 3; Facere 15, 6; Psalmi 138, 17; Isaia 41, 8).

Noi cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu şi cerem ajutor lui Dumnezeu prin ei, căci: Sfinţii vor judeca lumea (I Corinteni 6, 2). Prin sfinţi nu înţelegem pe cei ce se numesc creştini doar cu numele; ci pe cei care s-au desăvârşit prin fapte bune şi au urmat întru totul lui Hristos. Căci Mântuitorul numai apostolilor şi celor asemenea lor a zis: Adevărat grăiesc vouă, că voi cei ce aţi urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va şedea pe scaunul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune, judecând cele douăsprezece seminţii al lui Israel (Matei 19, 28).

Cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu căci ei, prin puterea lui Dumnezeu, fac minuni mari prea slăvite, după cum au făcut Moise, Ilie, Daniel, Sfinţii apostoli Petru, Pavel, Ioan evanghelistul şi toţi ceilalţi apostoli şi sfinţi despre ale căror fapte şi minuni arată Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie a Bisericii lui Hristos.

Cinstim pe sfinţi şi le cerem ajutor în necazuri căci ei se roagă pentru noi şi rugăciunea lor este primită de Dumnezeu.

Ascultă ce zice Dumnezeu lui Abimelec, regele Gherarei, când acesta, din neştiinţă, voia să ia de soţie pe soţia lui Avraam: Dă înapoi femeia omului aceluia, că este prooroc şi se va ruga pentru tine, şi vei fi viu. Iar de nu o vei da înapoi, să ştii bine că ai să mori şi tu şi toţi ai tăi (Facere 20, 7).

Auzi ce zice Dumnezeu către Elifaz Temaniteanul şi cei doi prieteni ai lui, care supăraseră pe sfântul şi dreptul Iov: Acum luaţi şapte viţei şi şapte berbeci şi duceţi-vă la robul Meu Iov şi aduceţi-le pentru voi ardere de tot; iar robul Meu Iov să se roage pentru voi. Din dragoste pentru el voi fi îngăduitor, ca să nu Mă port cu voi după nebunia voastră, întrucât n-aţi vorbit despre Mine aşa de drept cum a vorbit robul Meu Iov. Şi au făcut cum le spusese Domnul, şi Domnul a primit rugăciunea lui Iov (Iov 42, 8-9).

Iată ce zice Sfântul apostol Pavel: Mulţumesc Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi amintesc de voi, căci pururea în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toţi, cu bucurie (Filipeni 1, 3-4). Altă dată zice: Mulţumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toţi şi vă pomenim în rugăciunile noastre, aducându-ne aminte neîncetat înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru de lucrul credinţei voastre (I Tesaloniceni 1, 2-3). În alt loc iarăşi zice: Pentru aceasta ne şi rugăm pururea pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă facă vrednici de chemarea Sa (II Tesaloniceni 1, 11). Şi iarăşi: Nu încetez a mulţumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele ca Dumnezeu… să vă dea vouă duhul înţelepciunii… (Efeseni 1, 16-17). Sau: Aceasta şi cerem în rugăciunea noastră: desăvârşirea voastră (II Corinteni 13, 9). Acelaşi apostol Pavel îi scrie şi lui Timotei: Mulţumesc lui Dumnezeu, pe Care Îl slujesc, ca şi strămoşii mei, într-un cuget curat că te pomenesc neîncetat, zi şi noapte, în rugăciunile mele (II Timotei 1, 3).

Încredințați fiind de această învățătură să zicem: Cu ale lor sfinte rugăciuni, Domne miluiește și ne mântuiește pe noi. Amin!

Preot David Marian, parohia Naşterea Maicii Domnului,
Mamaia Nord-Năvodari

Sursa:
https://www.resursecrestine.ro/predici/165411/predica-la-sf-mc-chiriachi-sf-cuv-toma-din-maleon-si-acachie-sf-mc-evanghel

Saint Thomas of Mt. Maleon - info

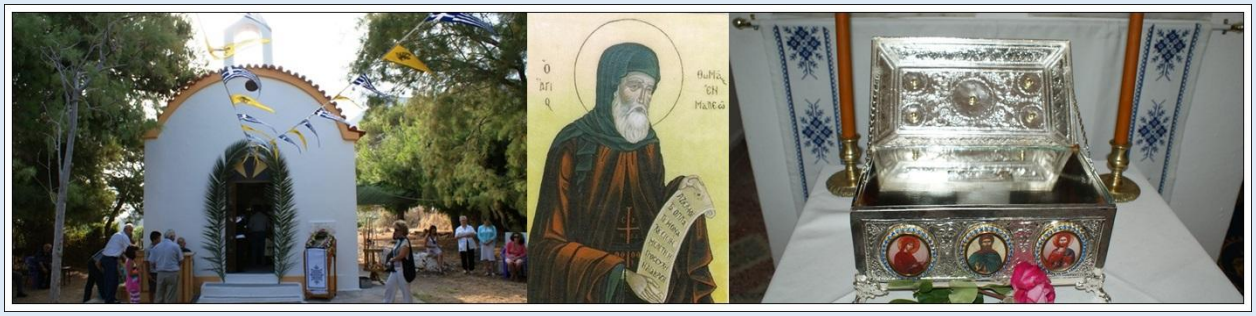

http://www.immspartis.gr/?p=19724

https://velanidia-baladis.blogspot.com/2014/07/blog-post_6.html

http://anavaseis.blogspot.com/2010/11/blog-post_5984.html

http://www.saint.gr/692/saint.aspx

https://www.johnsanidopoulos.com/2010/07/saint-thomas-of-mount-maleon-in.html

Βελανίδια
Λακωνίας
www.velanidia-laconias.blogspot.gr

Βελανίδια
Λακωνίας
www.velanidia-laconias.blogspot.gr

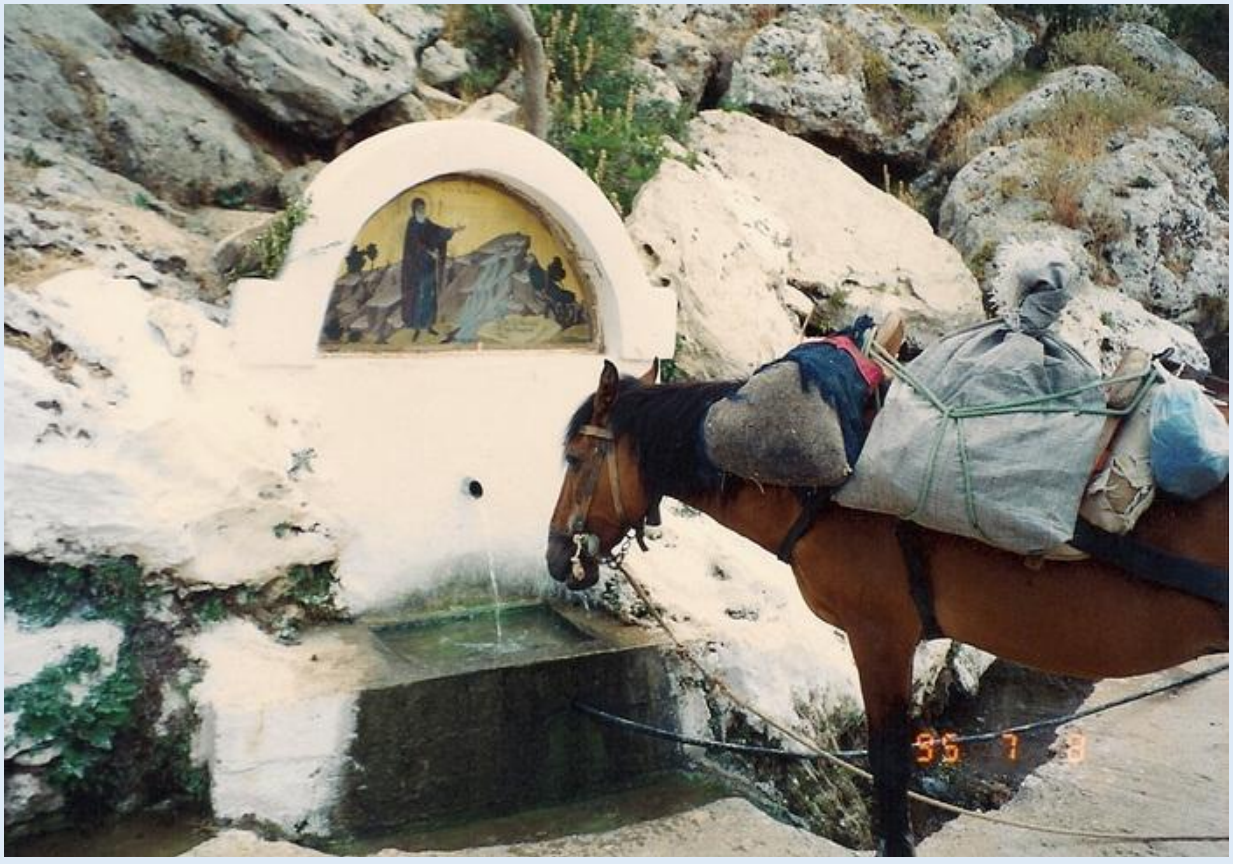

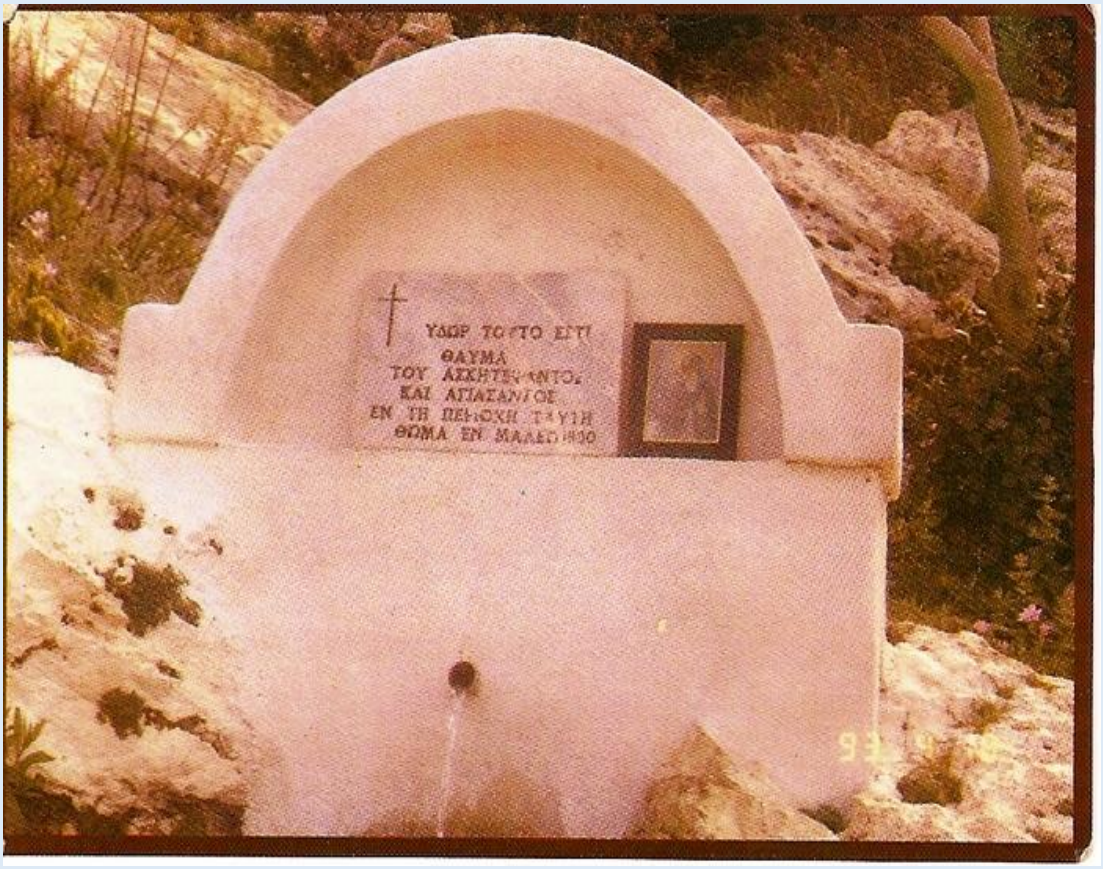
ΥΔΩΡ ΤΟ ΓΤΟ ΕΣΤΙ
ΘΑΥΜΑ
ΤΟΥ ΑΣΚΗΤΕΥΣΑΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΑΓΙΑΣΑΝΤΟΣ
ΕΝ ΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΑΥΤΗ
ΘΩΜΑ ΕΝ ΜΑΛΕΔ

Icoane

Ὁ Ἅγιος
Θωμᾶς
ὁ ἐν Μαλεᾷ
χεὶρ
Γεωργίας Λέλλης

Ὁ ἅγιος
Θωμᾶς ὁ ἐν Μαλεῷ

Ὁ ἐν τῷ Μαλεῷ
Ὅσιος Θωμᾶς

Troparul Sfântului Cuvios Toma din Maleon

7 Iulie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel

cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte Toma, duhul tău.

Troparul Sfântului Cuvios Toma din Maleon

7 Iulie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel

cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte Toma, duhul tău.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Toma!